

מ"ת 42853/12/23 - מדינת ישראל נגד חליל קרעין, אנס גמל (עציר)

בית משפט השלום בפתח תקווה

מ"ת 42853-12-23 מדינת ישראל נ' קרעין(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 550645/2023

לפני כבוד השופט אריאל סלטו
מבקשים מדינת ישראל
נגד
משיבים 1. חליל קרעין
2. אנס גמל (עציר)

החלטה

לפני בקשה להורות על מעצרו של המשיבים עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם.

נגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם ביצוע עבירות של התפרצות למגורים/תפילה לבצע עבירה בצוותא - עבירה לפי סעיף 406(ב) יחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), החזקת מכשירי פריצה בצוותא - עבירה לפי סעיף 409 יחד עם סעיף 29(א) לחוק, ניסיון תקיפה סתם - עבירה לפי סעיף 379 יחד עם סעיף 25 לחוק, היזק לרכוש במזיד בצוותא - עבירה לפי סעיף 452 יחד עם סעיף 29(א) לחוק. למשיב 2 מיוחסת בנוסף גם עבירה של נהיגה ברכב שניתנה עליו הודעת אי שימוש - עבירה לפי סעיף 308(ד) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 15.12.2023 סמוך לשעה 18:30 הגיעו המשיבים, ברכב מסוג יונדאי שנשא לוחית זיהוי מזויפת, לביתו של המתלונן, כשברשותם כלי פריצה. אחד מהמשיבים פרץ לביתו של המתלונן דרך חלון חדר השירותים, לאחר שפירק את הרשת שהיתה מותקנת בו, בעוד המשיב האחר המתין ברכב. המתלונן הגיע למקום, הבחין במשיב שבביתו, וצעק: "גנב בבית, עוף החוצה". המשיב שהיה בתוך הבית קפץ מהחלון, זרק כיסא אל עבר המתלונן, ונכנס לרכב שבו המתין לו המשיב האחר.

טענות הצדדים

ב"כ המשיב 1, עו"ד טלי רזניק, טוענת כי אומנם קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב 1 בכתב האישום, ואולם יש בחומר הראיות חולשה ראייתית. לדבריה, אין בחומר הראיות ראיה פוזיטיבית שהמשיבים הם אלה שפרצו

לביתו של המתלונן, שכן המתלונן הבחין בפורץ בביתו, הבחין בפורץ קופץ מחלון השירותים, אך אז איבד קשר עין עם הפורץ, ולאחר מכן ראה את רכבם של המשיבים, והסיק כי מדובר בפורצים. עוד טוענת ב"כ המשיב 1 כי לא נמצאו טביעות אצבע בחלון שדרכו נכנס הפורץ ובכיסא שנזרק אל עבר המתלונן. בנוסף, טוענת ב"כ המשיב 1 כי המתלונן ציין שברכב היו שלושה אנשים, בעוד שכשהרכב נעצר על ידי השוטרים, היו בו שני המשיבים בלבד.

ב"כ המשיב 2, עו"ד מואנס יונס, מאשר קיומן של ראיות לכאורה נגד המשיב 2 ביחס לעבירה של נהיגה ברכב שניתנה עליו הודעת אי שימוש, ומוסיף כי ביחס ליתר העבירות אין ראיות לכאורה להוכחתן. לדבריו, איכון הטלפון של המשיב 2 מציב אותו במרחק של כקילומטר ממקום הפריצה. כמו כן, טוען ב"כ המשיב 2 כי לשני המשיבים היו סימני זיהוי ייחודיים - המשיב 1 לבש חולצה שחורה עם כיתוב לבן, והמשיב 2 מגובס בידו - ואולם בחומר הראיות אין תיאור של מי מהמשיבים. עוד טוען ב"כ המשיב 2, ביחס לגרסאותיהם של המשיבים, כי ככל שמדובר בגרסאות שקריות, הרי שיש בכך לחזק ראיות לכאורה קיימות, ואולם במקום שאין ראיות לכאורה, אין בגרסאות שקריות לחזק דבר.

ב"כ המבקשת, עו"ד ליאור חיים סלוצקר, טוענת מנגד כי בידי המבקשת ראיות לכאורה להוכחת כל המיוחס למשיבים בכתב האישום. לדבריה, מהודעת המתלונן עולה כי כשהוא הגיע לביתו הוא הבחין בפורץ בבית, הוא קרא לו לצאת, הפורץ יצא והשליך לעברו כיסא, המתלונן ראה אותו קופץ מעל הגדר ונכנס לרכב. עוד טוענת ב"כ המבקשת כי המתלונן לא איבד קשר עין עם הפורץ, ראה אותו נכנס לרכב, בו היה אדם נוסף, מסר את מספר הרישוי של הרכב, ופחות משעתיים לאחר מכן נתפסו המשיבים ברכב כשברשותם כלי פריצה. בנוסף טוענת ב"כ המבקשת כי מתיעוד מצלמות עין הנץ עולה כי הרכב בו נסעו המשיבים הגיע לאזור האירוע ועזב אותו תוך זמן קצר, וכן כי המשיבים מאוכזים באזור האירוע. לבסוף טוענת ב"כ המבקשת כי גרסאותיהם של המשיבים שקריות ומחזקות את הראיות לכאורה.

דין והכרעה

לאחר שהקשבתי קשב רב לטיעוני ב"כ הצדדים, ועיינתי בתיק החקירה, הגעתי לכלל מסקנה כי יש בכוחו של חומר החקירה שהונח לפניי כדי לבסס תשתית ראייתית לכאורית להרשעת המשיבים במיוחס להם בכתב האישום, וכי אין בחומר הראיות כל חולשה.

כידוע, לצורך החלטה בדבר קיומה של תשתית ראייתית לכאורית להרשעת נאשם במשפט, אין בית המשפט נדרש לעמוד על משקלן של הראיות או לקבוע ממצאים בכלל הקשור לשאלת מהימנות עדים (בש"פ 1597/20 **מדינת ישראל נ' אבו סעב** (11.03.2020)). כמו כן, אין בית המשפט נדרש, בשלב זה, לטענות בדבר הגנה מן הצדק (בג"צ 230/07 **עטון נ' מדינת ישראל** (01.03.2007)), אכיפה בררנית (בש"פ 7148/12 **כנאנה נ' מדינת ישראל** (14.10.2012)) או אי חוקיות פעולת המשטרה (בש"פ 5966/15 **אבו סאלח נ' מדינת ישראל** (06.10.2015)). די בכך שבית המשפט משתכנע בדבר קיומו של פוטנציאל ראייתי להרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום (בש"פ 3144/20 **פלוני נ' מדינת ישראל** (07.06.2020)).

מהודעותיו של המתלונן עולה כי המתלונן ראה את מי שפורץ לביתו נכנס לרכב בו נתפסו המשיבים זמן קצר לאחר מכן.

בהודעתו מיום 15.12.2023 הוא תיאר את שהתרחש כך: "הגענו הביתה ראינו מבחוץ אור מתרוצץ בבית הבנתי שיש גנב צרחתי בטירוף 'גנב בבית עוף החוצה' וקפץ מהר מהחלון החוצה. ראינו אותו ותוך כדי מנוסה זרק עלי כיסא גינה וקפץ מעל החומה רצתי לכביש הוא קפץ לתוך הרכב וכתבתי את המספר רכב". [ההדגשה אינה במקור]. בהודעתו מיום 17.12.2023 חזר המתלונן ותיאר את שהתרחש כך: "כשאני הגעתי הביתה הוא קפץ מהחלון והחל במנוסה לצד המערבי, שם יש חומה קטנה. כשראיתי שהוא קופץ מעליה והבנתי שלא אוכל להשיגו רצתי בחזרה אל הכביש לנסות לתפוס אותו משם ומולי לפתע נעצרה מכונית באמצע הכביש וישר רשמתי את המספר שלה והעברתי למשטרה [...]. הרכב עמד וחיכה ממש צמוד לביתי באמצע הכביש כשהוא קפץ מהחלון ומהחומה הוא ברח לתוך הרכב הלבן". [ההדגשות אינן במקור] (ש' 22-28). על אף שהמתלונן אינו מספק תיאור של הפורץ, שכן לדבריו היה חשוך, הוא חוזר ואומר, בשתי הזדמנויות, כי הוא ראה את האיש שפרץ לביתו קופץ לתוך הרכב, שבו לאחר מכן נתפסו המשיבים.

בשלב זה של ההליך בית המשפט אינו יכול ואינו נדרש לקבוע ממצאי מהימנות, ועניין זה מקומו להתברר בהליך העיקרי.

כמו כן, מתיעוד מצלמות עין הנץ עולה כי הרכב בו נתפסו המשיבים נכנס לרעננה דרך מחלף בן גוריון בשעה 17:30, ויצא ממנה דרך מחלף בן גוריון בשעה 18:41, כאשר האירוע המשטרתי בעקבות הדיווח של המתלונן על אודות הפורצים שזה עתה הסתלקו מהמקום ברכב, נפתח בשעה 18:39. כמו כן, ממחקרי התקשורת שמצויים בתיק עולה כי בין השעות 18:30-18:37 מאוכן המשיב 2 באזור רחוב היובל ברעננה, הסמוך לביתו של המתלונן, ובהמשך באזור שדה דרום רעננה, כביש 531. נתונים אלה מתיישבים עם הטענה כי המשיבים הם אלה שפרצו לבית המתלונן.

באשר לגרסאותיהם של המשיבים, צודק ב"כ המשיב 2 כי שקרי נאשם יכולים לחזק ראיות לכאורה שקיימות נגדו, אך אין בהם כדי לייצר ראיות לכאורה יש מאין. ואולם במקרה שלפני, גרסתו של המתלונן יחד עם תיעוד מצלמות עין הנץ ומחקרי התקשורת, מהווים ראיות לכאורה לכך שהמשיבים הם אלו שפרצו לביתו של המתלונן, כך שככל שגרסאותיהם של המשיבים שקריות, הרי שיש בהן כדי לחזק את הראיות לכאורה.

גרסאותיהם של המשיבים אינן מתיישבות עם הראיות האובייקטיביות שבחומר הראיות. כאמור הרכב בו נתפסו המשיבים תועד במצלמות עין הנץ בכניסה לעיר רעננה וביציאה ממנה. לגרסת המשיב 1 הוא היה בביתו באור יהודה, המשיב 2 אסף אותו מביתו והם נסעו לירושלים. גם לגרסת המשיב 2 הוא נסע מירושלים לאור יהודה, אסף את המשיב 1 והם נסעו בחזרה לירושלים. ואולם, איכון מכשיר הטלפון של המשיב 2 מלמד כי המשיב 2 כלל לא היה באור יהודה, וכי הוא נסע מירושלים לרעננה. המשיב 2 מוסר אומנם כי במשך כשעה הוא התבלבל בדרך ואינו יודע היכן הוא היה, אך הוא טוען כי בחודש האחרון, עובר למעצרו, הוא לא היה ברעננה. האפשרות שהמשיב 2, בדרכו מירושלים לאור יהודה, התבלבל בדרך והגיע לרעננה היא בלתי סבירה, ואינה עולה בקנה אחד עם הראיות, שכן כאמור לעיל המשיב 2 לא היה באותו יום באור יהודה. בנוסף, טוען המשיב 2 כי הוא נסע לירושלים דרך כביש 6 בעוד איכוני הטלפון מלמדים כי הוא נסע בדרך אחרת.

למעשה, טענת ב"כ המשיבים היא כי בדיוק באותו הזמן שהפורץ קפץ מעל לחומה בבית המתלונן, הגיע למקום הרכב,

בו לאחר מכן נתפסו המשיבים, עצר באמצע הכביש, אחד מהמשיבים, שהיה במקום ללא כל קשר לפריצה, קפץ לתוכו - למושב האחורי, והרכב נסע מהמקום, בעוד הפורץ, שקפץ מעל החומה לאותו מקום בו נעצר הרכב, נעלם. לא זו בלבד שטענה זו אינה מתיישבת עם דברי המתלונן, שכאמור טוען כי ראה את מי שפרץ לביתו קופץ לתוך הרכב, בו לאחר מכן נתפסו המשיבים, הרי שמדובר בטענה שאף אם היא אפשרית, היא בלתי סבירה. כמו כן, טענה זו מקפלת בתוכה את ההנחה ששני המשיבים משקרים, ומייצרת גרסה עובדתית שלא נטענה על ידם. המשיבים אינם טוענים שנכחו במקום, אך נוכחותם היתה תמימה, אלא טוענים כי הם כלל לא היו במקום, וכי המשיב 2 אסף את המשיב 1 מאור יהודה והם נסעו לכיוון ירושלים.

סוף דבר

לנוכח כל האמור לעיל, הגעתי לכלל מסקנה כי יש בכוחו של חומר החקירה שהונח לפניי כדי לבסס תשתית ראייתית לכאורית להרשעת המשיבים במיוחס להם בכתב האישום, ואין בחומר הראיות כל חולשה ראייתית.

ניתנה היום, כ' טבת תשפ"ד, 01 ינואר 2024, בהעדר הצדדים.